

פרשת שלמיני תש"פ

וַתֵּצֵא אֵשׁ מִכֶּלְפֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם (י, ב)

מידה כנגד מידה, חטאו כאן באש ולקו באש (חזקוני)

ההלכות בספרו". [ואגב, כשסיפרתי את הדבר למו"ח מרן הגרי"ש אלישיב, התפעל מאד מכך (מיותר לציין שהגרי"ש אינו מתפעל מכל דבר...), וציין את ההגהות מיימוניות המביא שבעין זה אירע גם לאחד הראשונים]. הבחור המשיך לספר שכאשר שמע את הדברים יוצאים מפי הר"מ שלו, הגיב ואמר 'אני לא מאמין לסיפור זה!...

"והנה, כאשר חזרתי לביתי, הזדעזעתי לגלות שהחדר שלי התמלא בחגבים! לא היה לכך שום הסבר טבעי, כי בחדרי הבית האחרים לא היה ולו חגב אחד, וגם בכל האזור לא הסתובבו חגבים. הבנתי מיד שהדבר בא אלי כעונש מן השמים, על שזלזלתי בכבודו של הגר"ח, ולכן באתי עתה לבקש ממנו מחילה", אמר הבחור בקול מלא חרדה.

הרבנית קניבסקי סיפרה לי שבעלה הגר"ח שמע את הדברים, חיך ואמר שכמובן הוא מוחל. לאחר מכן חזר הצעיר לביתו, ואז אירע הפלא השני, כל החגבים נעלמו כלא היו...

"מה שברצוני לומר", אמר הרב שליט"א בעת סיפור המעשה, "שיש לי הרגשה שכאשר ה'מסילת ישרים' קבע שעליו גדול הוא לבריות לשמש את האדם השלם, הפירוש הוא שכך טבע הקב"ה בבריאתו, שכאשר יש צורך לשמש את האדם השלם, קיימת 'התארגנות פנימית' אצל בראויו של השי"ת, כדי לעמוד לימינו של האדם.

כך גם צריך לפרש את ענין האבנים שכל אחת מהן רצתה שיעקב אבינו יניח את ראשו עליהן, כמו שמובא ברש"י (בראשית כח, יא): 'וישם מראשותיו... התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח' וכו'. דהיינו שיתכן שכאשר ביקש יעקב אבינו לישון, לא היו אלה מלאכים שקיבצו את האבנים האחת אל השניה, כדי לעשות כר שיוכל להניח את ראשו עליו, אלא שהיתה זו 'התארגנות' של האבנים עצמם, כדי לשרת את יעקב.

צריך לזכור שה'מסילת ישרים' הגדיר את 'האדם השלם', בכך שהוא 'שולט בעצמו ונדבק בבוראו, ומשתמש מן העולם רק להיות לו לסיוע לעבודת בוראו'. כמובן שבהגדרה זו אי אפשר לכלול כל אחד, אבל די לנו את נתדבק בקצות-דרכיו של האדם השלם, ואז גם אנחנו נזכה להתעלות במשהו, ולהעלות את כל העולם עמנו. [מתוך הספר 'מצוות בשמחה']

נהג מונית שחזר בתשובה מספר: אני עובד במשמרת אחה"צ וערב מתוך בחירה ועיקרון, בבוקר אני לומד בכולל

הביא הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א סיפור מפי ת"ח המכהן כמשגיח רחוני באחת הישיבות הגבוהות באזור המרכז: שכן המתגורר בסמיכות לישיבה, הממוקמת באזור שקט במיוחד, יצא בתוקף נגד הרעש של לימוד התורה הנשמע מאחד המבנים. המדובר היה במבנה המשמש כאחד מחדרי-השיעורים, והשכן תבע מהישיבה להפסיק את השיעורים, ולפרק את המבנה. ראש הישיבה והר"מ ניסו להרגיעו, ואף הבטיחו לו שידאגו להנמיך את הקולות הנשמעים מהחדר, אבל שום דבר לא עזר. השכן המשיך לתבוע להפסיק לחלוטין את אמירת השיעורים. הישיבה נאלצה לציית לתביעת השכן, ופרקו את המבנה, ובלית ברירה הועברו השיעורים למבנה אחר.

מה קרה בסופו של דבר? בשטח עליו עמד המבנה הראשון, נוצרה שלולית-מים לא גדולה במיוחד, ובפתע פתאום הגיעו לשם המוני-מוני צפרדעים שהחלו לקרקר בלילות, והרעש שנשמע היה ממש בלתי נסבל. השכן ניסה להפעיל אמצעים שונים על-מנת לסלק את הצפרדעים, אבל כל המאמצים שנעשו לא הועילו במאומה, ממש כמו במצרים... הצפרדעים נשארו במקום, וגם מומחים שהגיעו לזירה לא הצליחו להבין מדוע הצפרדעים אינן מסתלקות, למרות כל האמצעים המקצועיים שנעשו בשטח, ולמרות שהשלולית לא היתה גדולה. הרעש גבר מלילה ללילה עד שהשכן יצא מדעתו, ונאלץ לעזוב את דירתו בבושת פנים, ולעבור למקום אחר...

לא תמיד אפשר לראות את האמונה בעיניים, אבל אם קורה שהשי"ת מנהל את העיניים כך, שכל מי שמתבונן רואה שיש בורא לעולם, צריך אכן לפקוח את העיניים, ולראות!.

מוסיף הרב זילברשטיין ומספר: דבר מופלא סיפרה לי הרבנית קניבסקי ע"ה. לביתו של גיסי הגר"ח הגיע אדם צעיר שהיה נתון בסערת-נפש גדולה, ואמר שברצונו לבקש מחילה מהגר"ח. כששאלוהו מה אירע, סיפר כדלהלן: "בישיבה לבעלי תשובה בה אני לומד, הזדמן לנו ללמוד על חגבים. מגיד השיעור סיפר שכאשר הגר"ח עסק בלימוד הלכות אלו, הגיע לפתע חגב אל החלון שלצידו ישב ולמד. הגר"ח צפה בסימני החגב, ועל פי מה שראה, כתב את

משהו אחר למישהו אחר, ואני פשוט טעיתי. אבל היה כבר מאוחר להתחרט, האוטובוס נסע ואני נשארתי כאן.

'וטלפון סלולארי? שאלתי.'

'אין לי', היא אמרה, 'אני לא מסתדרת עם כל הדברים החכמים האלה שכל יום מתחדשים. אולי אוכל להשתמש בשלך כדי להודיע לכן שלי לא לדאוג?.'

הסכמתי ברצון, והיא צלצלה והודיעה מה קרה לה, ושהיא תגיע יותר מאוחר ולא לדאוג. הבן ביקש לדבר איתי, ואני אמרתי לו את הזמן המשוער בו נגיע, והוא הבטיח לי תשלום. אמרתי לו שירגע, שזו לא בעיה, וכך נסענו עד שהגענו לביתו של הבן בו התגוררה גם הסבתא. מסתבר שהם מאד בבית היתה קבלת פנים מרגשת. דאגו כשהסבתא אחרה. הם ידעו כי יצאה מהבית של בתה בשעה מסוימת, ולפי כל החישובים כבר היתה צריכה להגיע, הם לא יכלו לשאול אף אחד והתחבטו אם צריך להזעיק את המשטרה או לקחת מונית ולסרוק את הדרכים, בדיוק כשהסבתא התקשרה. היא סיפרה את סיפורה, ואמרה שכן, היא בהחלט פחדה, לא היה לה שום דבר לעשות, לא היה איש שהיא יכלה לבקש ממנו עזרה ולא סלולארי, 'אבל היה לי את ספר התהלים שלי', אמרה, 'אז התפללתי שהכל יהיה בסדר, ואז פתאום עצרה המונית והכל ב"ה היה בסדר'.

הבן שלה ביקש לדעת את המחיר של הספיישל הזה. אמרתי שאני לא מוכר מצוות 'השבת אבידה' תמורת כסף, ובמיוחד שכבר קיבלתי את שכרי, כי בעצם רק חזרתי מנסיעת ספיישל ששולמה, וממילא לא התכוונתי להרויח על ה'חזור'. הוא התעקש, אני התעקשתי, ולא הצליחו להכריח אותי לקחת תשלום.

'תשמע', אמר הבן הנרגש, 'אני לא יודע איך להחזיר לך, אבל תדע שיש לך ידיד בשם...! והוא נקב בשם די משונה שלא שמעתי מעודי, 'ואם אתה צריך משהו אני חייב לך!'.

אמרתי 'תודה והלוואי שלא אצטרך', ויצאתי אל ביתי שמח וטוב לב. ומהר מאד שכחתי מכל הסיפור הזה.

שנים רבות אחר כך נסעתי עם אשתי לטייל בארצות הברית. היתה לנו תוכנית גדולה במסלול שהיה מורכב מכל מיני מקומות שמצאו חן בעינינו. החלטנו לא לקחת איתנו הרבה כסף, אלא מה שאנחנו צריכים בלבד, כיון שידענו שנסתובב הרבה ולא רצינו שמישהו ישדוד אותנו, היה לנו כרטיס אשראי שניתן למשוך ממנו כמעט בכל עיר מרכזית בארה"ב כמה שנרצה, קיבלנו גם חוברת ובה כתובות מדויקות לעשרות נקודות משיכה מכספומטים, ויצאנו מרוצים מאד. נסענו עם כסף שיספיק לנו לשבוע הראשון וכרטיס האשראי והתחלנו את הטיול. כעבור שבוע ומשהו היה יום שישי, נשאר לנו שלושים דולר, ובמלון בו הזמנו את השבת אמרו כי אינם מקבלים את כרטיסי האשראי

ובצהריים אני רוצה להיות עם הילדים שלי כמה שיותר, כך שאני יוצא לעבודה אחר הצהריים וחוזר בסביבות חצות. יום אחד נסעתי נסיעה מיוחדת רחוק מהעיר וידעתי שאחזור הביתה מאד מאוחר. עדכנתי את בני ביתי ונסעתי להביא רב להרצאה בצפון שבסיומה היה עלי להסיע אותנו למקום אחר בארץ, בו עליו ללון, ורק אחר כך אחזור הביתה. הרבה לאחר שהשעון הורה על שעת חצות יצאתי בחזרה לכיוון המרכז, לעיר בה אני מתגורר. כמה דקות לאחר שהתחלתי בנסיעה חלפתי בסמוך לתחנת אוטובוס עזובה באמצע הדרך, בין עיר לעיר, במקום שומם לחלוטין, והבחנתי באשה חרדית יושבת על ספסל לבדה. בתחילה חשבתי שאני הוזה: אמצע הלילה, מקום לא מיושב, אשה חרדית, לבד? לא מתקבל על הדעת. מאידך אם ראיתי נכון הרי שמישהו זקוק לעזרה דחופה... מיד חיפשתי מקום לעשיית פרסה וחזרתי לאותה תחנה. לא התבדיתי. על הספסל ישבה סבתא זקנה ואמרה תהלים לאורו הקלוש של פנס הרחוב. עצרתי את המונית והיא קפצה בבהלה ונרגעה כשראתה את הכיפה על ראשי.

'סבתא', אמרתי, 'מה קורה כאן? את מחכה למישהו? אפשר לעזור?'.

היא קמה ממקומה בעייפות. 'כן, בהחלט', אמרה בקול תשוש, 'אני צריכה להגיע הביתה'.

'ואיפה הביתה הזה?' שאלתי, והתברר שמדובר במקום מרוחק.

'תעלי סבתא', אמרתי לה, 'אני אקח אותך'.

'אתה בטוח?' היא שאלה בחשש, 'זה לא יוצא לך רחוק'.

'לא, זה מאד קרוב', שיקרתי, למרות שזה היה בדיוק בכיוון אחר, אבל מה, הסבתא נראתה לי זקוקה עד מאד לבית שלה, ועדיין לא הבנתי מה היא עושה במקום השומם, שבטח לא יגיע אליו אוטובוס עד הבוקר.

'אבל אין לי כסף', אמרה הסבתא, 'הבן שלי ישלם כשנגיע'.

'זה בסדר סבתא', אמרתי לה, 'אני את הכסף שלי קיבלתי בהלוך בנסיעה ספיישל. ממילא התכוונתי להגיע הביתה ריק. תפסיקי לדאוג'. רק תגידי לי, 'מה הביא אותך למקום השומם הזה?'

'הייתי אצל בתי בצפון', היא סיפרה, 'ונסעתי הביתה. הייתי צריכה להחליף אוטובוס בצומת. ביקשתי מהנהג שיאמר לי כשהוא מגיע לאותה צומת ויגיד לי לרדת כדי להחליף אוטובוס. נרדמתי בנסיעה, ופתאום שמעתי את הנהג קורא משהו בקול, התעוררתי בבהלה, והבנתי שהוא מודיע לי על צומת בה אני צריכה לרדת. אז לקחתי מהר את השקית שלי וירדתי. רק אחרי שהאוטובוס נסע קצת התאוששתי, הבנתי שירדתי בתחנה בודדה וזו לא צומת. כנראה שהוא אמר

כל אותה הליכה מסויסת התפללתי בלבי, אמרתי את התהלים שאני יודע בעל פה, וביקשתי מריבונו של עולם שלא יעמיד אותי בנסיון, עוד מעט שבת, ואני לא רואה איך אוכל לא לחלל אותה. הרבה זמן לא בכיתי, אבל אז, במקום הזר, חסר ישע כמו תינוק שנולד, ובאין מי שרואה, זלגו על לחיי דמעות של תפילה. ואז פתאום קראה לי אשתי מעבר לכביש. חציתי אותו בריצה וכמעט נדרסתי בחפזוני... היא מצאה מזוזה. בלי שהיות נקשנו בדלת, וילד קטן עם פאות פתח לנו אותה בתמיהה וקרא מיד 'לטאטי' [-לאבא]. ה'טאטי' הגיע עם עוד כמה ילדים סקרניים אחריו, ואנחנו שטחנו בכמה מלים את מה שקרה לנו. הוא אמר: 'תירגעו, הכל יהיה בסדר, אתם בידיים טובות ואין לכם יותר מה לדאוג'. הוא הודיע לאשתו שיש אורחים לשבת, והוא כבר חוזר. יצאנו בריצה אל המכונית שלו, הוא הסיע אותנו אל המכונית שלנו, שם נכנסתי לתוכה ונהגתי מאחוריו בחזרה אל ביתו. הספקנו להכניס את המזוודות שלנו אל הבית כשהשבת נכנסה. הוא הציג את עצמו בשם מוטי ואת אשתו, עדינה. אני הצגתי את עצמנו אבל לא היה הרבה זמן לדיבורים. התלבשתי והלכתי עמו אל בית הכנסת. אשתו פנתה לארגן את החדר עבורנו, ולסדר לאשתי, שהיתה תשושה מרוב מתח, מקום למנוחה. חזרנו לסעודת השבת. בדרך גיליתי כי הוא היהודי היחיד ברחוב. לו אשתי לא היתה שמה לב למזוזה, אין ספק שהיינו מבלים את השבת ברחוב. בביתו של מארחי סיפרנו את כל הקורות אותנו וכל ענין כרטיסי האשראי, ואיך שנתקענו, והודינו להם על שפתחו את ביתם לפני שני זרים, אפילו בלי לשאול לשמם. במהלך השבת דיברנו יותר ויותר, הכרנו אלו את אלו, וכשידעתי את שם משפחתם הרגשתי שמשוה מוכר לי. זה היה שם משונה ומוזר, אבל בכל אופן הוא היה מוכר לי מאיזשהו מקום. התאמצתי להיזכר. 'תגיד לי', שאלתי את מארחי, 'אולי גרתם פעם בישראל?'.

'כן', הוא אמר, 'אנחנו למעשה אמריקאים וגם ישראלים, עברנו לכאן לצרכי פרנסה רק לפני כמה שנים'.

- 'ואולי גרה איתכם בארץ סבתא קשישה?'

'כן', אמר מארחי ותלה בי עיניים מופתעות, 'אתה מכיר אותנו?'. 'כנראה', אמרתי והזכרתי לו את הלילה ההוא, בו אמא שלו ירדה בתחנה הלא נכונה וכו'.

'אתה!' הוא פקח זוג עיניים נדהמות.

'ממש כך!' חייכתי. הוא חיבק אותי בהתרגשות. 'איזה עולם קטן!' קרא, 'כל הזמן הרגשתי שלא הודיתי לך מספיק על החסד הגדול שעשית עימנו, והנה...!'

'עכשיו הודית לי די והותר', אמרתי, 'כזה אירוח כבר לא היה לי הרבה מאד זמן...!'. בירור קצר העלה כי הם גרו בישראל עד שהסבתא נפטרה, ואז חזרו בחזרה לארה"ב, אותה עזבו כשאמם החליטה לגור בארץ לעת זקנתה, והם לא רצו להשאיר אותה לגור שם לבד. העסקים אפשרו, וגם

שלנו, ועלינו להביא מזומן. נסענו אז בדרך בינעירונית כפרית בארצות הברית, במטרה להגיע אל המלון שעתיים לפני שבת, ולא היה לנו כסף לשלם, אבל היינו רגועים, הסברנו לפקיד הקבלה כי נגיע לעיר ונוציא כסף בכרטיס שיש לנו ונשלם במקום. הוא הסכים לשמור לנו חדר תמורת ההבטחה, ואנחנו נסענו רגועים. היו לנו במכונית כל צרכי השבת שהיינו זקוקים להם, כי ידענו מראש שנגיע לעיר שאין בה קהילה יהודית גדולה, והמלון אינו מלון יהודי, אז הצטיידנו מראש. הגענו אל העיר הקטנה כמו שתכננו שעתיים לפני שבת, ונסענו מיד אל נקודת הכספומט הכתובה בחוברת. אבל התברר כי הסניף הזה נסגר. היתה עוד כתובת בעיר ואנחנו חיפשנו אותה. כבר היינו קצת בלחץ, השבת התקרבה, ועוד היה עלינו להתארגן לקראת שבת. התחלנו להילחץ. בכתובת השניה היה כספומט וגם סניף של בנק. הסניף היה סגור כי הגענו אחרי שעת הסגירה, הכנסנו את הכרטיס לכספומט, מילאנו אחר ההוראות ו... כלום. הכספומט מסרב להוציא כסף וכותב באותיות מאירות עיניים: 'פעולתך בוטלה'. המומים הבטנו אחד בשני, לא יתכן שלא יהיה לנו כסף, אי אפשר בשום אופן להסתדר עם שלושים דולר, אפילו אם לא מדובר במלון, דלק, אוכל, אנחנו תקועים!. ניסינו שוב וההודעה לא השתנתה. עמדנו ברחוב אובדי עצות. שבת מתקרבת ואנחנו תקועים. במלון הובהר לנו בשיחה טלפונית כי לא נקבל חדר ללא תשלום, ומה נעשה בשבת,

קשה להעביר אל הכתב את כל התחושות שחשנו באותו רגע, חוץ מדאגה ופחד על השבת המתקרבת ועל ההמשך. 'העמידה לא תעזור לנו כלום', אמרתי אשתי, 'צריך לחפש פתרון'. הפתרון נהיה דחוף מאד ככל שהשבת התקרבה, ולכן החלטנו כי נחפש יהודים בעיר, ואולי הם יעזרו, לפחות נוכל להתארגן לשבת. ואיך מחפשים יהודים? ברחוב הראשי ובמרכז המסחרי כבר לא נמצא אותם, כי כולם בבית מחכים לשבת שתיכנס, ואיך נדע איפה גרים היהודים? 'נחפש', אמרה אשתי בעצבנות. - 'איך?' - 'מזוזה'.

וכך החנינו את הרכב ברחוב כלשהו ליד הבנק, התפללנו בכוונה גדולה שנמצא, כי מדובר בעצם במציאת מחט בערימת שחת, אבל אין לנו שום ברירה אחרת, אין מי שיגיד לנו היכן יש שכונה יהודית ואם יש כזו בכלל. אין לנו כתובת של אף אחד בעיר הזו ולא כתובת של מישהו אחר באמריקה הגדולה שאולי יוכל לברר. שני תיירים יהודיים באמצע איזה מקום על הגלובוס מחפשים עזרה בצורה נואשת, שעה לפני שבת. הרגשנו אבודים ממש. איך נעשה את השבת? ברחוב? במכונית? מה עם עירוב? ומה עם כל המוקצה? שלא לדבר על סעודות שבת. התחלנו ללכת. אשתי בצד אחד של הכביש ואני בצידו השני, כל אחד על המדרכה שלו, כדי לפזר את הכוחות. חצי שעה צעדנו כשאיננו יודעים אפילו מה נעשה אם לא נמצא, כי עד שנחזור למכונית כבר ממילא תהיה שבת. אז לחזור ולהשאר שם או להמשיך עוד חצי שעה נוספת קדימה...?.

חינוך הבנים יותר קל, אז הם ניסו כמה שנים ובסוף החליטו לחזור לארצות הברית. עכשיו כבר הרגשנו עוד יותר טוב. אין ספק שצירוף המקרים לא היה מקרי כלל וכלל. במוצאי שבת הוא שאל כמה אני צריך, אמרתי שאיני יודע, כי אני בבעיה. בעצם אם כרטיס האשראי לא מאפשר לי משיכות - עלי לחזור הביתה, ולא אוכל להמשיך את הטיול.

- 'וכמה עוד אתה צריך כדי לסיים את הטיול כפי שתכננת מלכתחילה?'. נקבתי בסכום אותו הפקדתי בבנק לצורך הטיול. 'עלי...!', הוא אמר בחיור, 'ואני לא רוצה לשמוע סירוב, אני עוד חייב לך תשלום על נסיעה. אז בא נאמר שבמקום התשלום אתן לך הלואאה קטנה'. למחרת בבוקר נסעתי איתו אל הבנק שלו, שם הוא משך עבורי סכום כסף שנזקקתי לו, החלפנו מספרי טלפונים כיאה לידידים ונפרדנו. מאז יש לנו משפחה באמריקה. משפחה שגרה באמצע 'שום מקום' שהוא הרבה יותר מסתם מקום בשבילנו...

וְכֹלֹא תִפְּאֵמוּ אֹיֵבָהֶם וְנִטְמָאתֶם בָּם (יא, מז)

תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטמטמת לבו של אדם שנאמר 'ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם' אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם (יומא לט.)

סיפר מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א: זקן אחד בן 90 בא אלי וסיפר שכשהיה בחור נסע לישיבה ללמוד. שם בישיבה היה נהוג שנתנו לצעירים בחור שילמד עמיהם ויחזור איתם, והיה נקרא 'א'חוזר בחור'. והוא זוכר שכאשר אביו בא לישיבה והתעניין מפי הבחור על בנו, הוא אמר עליו שהוא כשרוני ולומד בהתמדה ואם ימשיך כך יהיה ת"ח. אולם, פעם אחת בא לביתו ליום טוב, וכשחזר לישיבה לא תפס כלום בתורה. ושכרו בשבילו 'מלמדים' ועשו הכל אך לא תפס כלום. למרות שבדברים אחרים שאינם תורה היה מצוין כגון בחשבון וכדו' - כשמגיע לגמרא ראשו מטומטם. וכך עד היום לא יודע ללמוד גמ' בכלל... ואח"כ נשא אישה וכל בניו ת"ח אך הוא לא תופס כלום. והנה הזדמן לידו ספר 'ירושלים של מעלה' ושם מסופר שבזמנו של הגאון רבי **עקיבא איגר** זצ"ל היה סיפור כזה, ורע"א אמר שזה משום שנכשל במאכלות אסורות, וציווה לו לנסוע לארץ ישראל וכו'. ונזכר אותו זקן שבשעתו כאשר בא הביתה ליו"ט, שכנו כיבדו בחתיכת בשר [וליקק מעט]... והביא הביתה קצת, ואביו מאד צעק עליו וזרק את הנשאר. וכעת נזכר שאם כן אפשר שמה שקרה לו זה מחמת כך. ובא אלי לספר את כל הנ"ל ולברר איזה תיקון. אמרתי לו: מה אני יכול לומר לך, אפשר שתתענה יום אחד ובזה יתוקן הדבר. ואמר כי קשה לו מאוד להתענות אבל יתאמץ מאוד וישתדל להתענות. **[מתוך 'כל משאלותי']**

ומאידך גיסא, 'מידה טובה מרובה ממידת פורענות' הסכיתו ושמעו: המעשה התרחש בימי מלחמת העולם השנייה. יהודי אחד נאלץ לצאת להפלגה ממושכת בספינת מסע

אמריקאית. לכל יושבי הספינה ניתן בכל יום לחם מים ודבר אחר' - ל"ע. אותו יהודי, כמובן, שמר את הנכנס לפיו והיה אוכל לחם ומים בלבד, ולא הכניס לפיו חלילה בשר דבר אחר, שהיו מספקים אנשי צבא ארה"ב לשוהים בספינה. חלפו שבועות אחדים. הספינה הייתה בלב ים. מדובר היה בימי מלחמת העולם השנייה, ובאותה תקופה צבא גרמניה יצא בהתקפה עזה וחסרת תקדים נגד ארצות הברית, וכחלק מהמלחמה הכוללת היו הצוללות הגרמניות מטביעות ספינות של ארה"ב. גם את הספינה שבה הפליג מיודענו ניסו הצוללות הגרמניות להטביע וירו מספר פגזים לכיוון הספינה. בחסדי שמים הם לא הצליחו להטביע את הספינה, ונוסעיה ניצלו. אמנם הם כן הצליחו להפציץ את החדר שבו היה מאוחסן כל הלחם, שאותו היו מספקים ליושבי הספינה. אך עזה פרצה וכילתה את החדר כולו, וכך כל הלחם שהיה אמור לשמש כמאכל לאנשי הספינה עד לסיום ההפלגה, נשרף כליל. מאותו רגע החלו לספק לכל אנשי הספינה רק בשר 'דבר אחר' ונבלות וטריפות. אותו יהודי ירא-שמים, הגם שלא היה תלמיד חכם ואיש יודע ספר, חרד מאוד מפני המצב החדש שנקלע אליו, והיה מיצר ודואג שלא יטמטם את נפשו במאכלות אסורות, ואף במקום 'פיקוח נפש' סירב להכניס לפיו מאומה מהמאכלות האסורות ושתה מים בלבד. הצער וכן הרעב המתמשך החלו הללו לתת בו את אותותיו והוא חש חולשה גדולה. לפיכך החל להסתובב בספינה ולשאול את הנוסעים האחרים, האם יש ברשותם קצת לחם. הוא חשב שאם ימצא אדם שכזה, מה שיבקש עבור הלחם הוא ייתן תמורתו ואפילו את כל כספו, רק שלא יאלץ חלילה להכניס לפיו דבר אסור. כאשר עבר בין התאים מצא גוי אחד, שכיון שהיה אוהב לחם יותר מכל דבר אחר, היה ברשותו לחם לרוב, אך אותו הגוי לא הסכים למכור לחם בעד כל כסף וזהב, אלא אך ורק בעבור בגדים... הסיבה לכך הייתה כיון שכאשר הגרמנים הפציצו את החדר שבו היה נתון הלחם, נשרף גם החדר הסמוך לו, שבו אוחסנו הבגדים של יושבי הספינה. הגוי נשאר בלי בגדים, ובעקבות כך ניאות לספק ליהודי לחם אך ורק תמורת בגדי היהודי, שהיה לבוש בהם. ניסה מיודענו לשכנע אותו להסכים לתשלום אחר, אולם הגוי לא הסכים. מאחר וראה שדעתו של הגוי נחושה, פשט מיודענו את בגדיו ומסרם לידי הגוי, אשר סיפק לו לחם דבר יום ביומו. וכך במשך ארבעה שבועות עטף היהודי את כל גופו בטליתו במסירות נפש, כאשר כל אותה העת הוא מהדק את הטלית בסיכות, ומצטנף באחת הפינות שבירכתי הספינה, עד שהגיעו לחוף מבטחים.

לימים נולדו לאותו יהודי ארבעה בנים, אשר ברבות הימים צמחו וגדלו ב"ה לתלמידי חכמים מופלגים. אחד מהם אף נישא לבתו של מרן הגאון רבי **ניסים קרליץ** זצ"ל. כששמע הגר"נ קרליץ את המעשה, הפטיר ואמר: "בזכות ארבעה שבועות זכה האב לארבעה בנים ת"ח מופלגים. בעד כל שבוע שמסר האב את נפשו על קדושת פיו לבל יאכל מאכלות אסורות, זכה לבן ת"ח...". **[מתוך 'פניני עין חמד']**